

opperbevel over land- en zeemacht, niet had kunnen uitblijven. Zoo was hij langzamerhand deel gaan uitmaken van de partij die de oligarchische traditiën van Oldenbarneveld en de de Witten voortzette; die geen ander oogmerk had dan het stadhouderloos bewind in te voeren, het oppergezag voor zichzelf te monopoliseeren en tot bereiking van dat oogmerk met goeden uitslag alle pogingen aanwendde om Willem V iedere schaduw van gezag te ontnemen. En bij die partij had hij allengs in de voorste gelederen plaats genomen, met een fellen persoonlijken haat tegen den laatste der stadhouders bezielde, gretig alle praatjes opvangend en verspreidend omtrent 's prinsens flauwhartigheid tegenover zijne echtgenoot, zijn verhouding tot de Geldersche freule, zijn verslaafdheid aan den wijn. Zelf werd hij, onbewust, daarbij weder voortgestuwd door de eigenlijke partij der beweging, gevormd uit hen die geen deel aan de regeering bezaten en toch van oordeel waren dat zij naar de leer der volkssouvereiniteit daarop aanspraak hadden; eene partij die onder hare tolken regenten en leden van den adel telde, burgemeester Hooft, de pensionarissen van Berckel en Visscher te Amsterdam; Capelle tot den Pol in Overijssel; Capelle tot de Marsch in Gelderland. Dezen gevoelden zich geveleid door de hulde, kwistig toegezwaaid aan de regenten en groote heeren die zich tegen de afschuwelijke tirannie des stadhouders durfden verzetten en de rechten der natie beschermen, terwijl zij meenden dat het hun gemakkelijk zou vallen desverkiezende de beweging te stuiten en tot bedaren te brengen.

De twee jonge mannen wandelden huiswaarts, als oude academiëvrienden, ondanks het verschil in politieke overtuiging, de kennis aanhoudend. Eigenlijk bezat Blijleven geen politieke overtuiging, gelijk hij zichzelf diets maakte, uit gezond verstand, maar in werkelijkheid omdat het hem aan lust ontbrak zich van het vóór en tegen der onderscheidene inzichten voldoende op de hoogte te stellen. Hij heette intusschen orangist, omdat zijn vader het geweest was; omdat zijn zin voor geestelijke en lichamelijke rust hem tot het behoud deed neigen; niet het minst wellicht omdat hij het gebruik van den *bilboquet* nooit had kunnen leeren en daarentegen op den *joujou* een eerste meester was. Onderweg ging Veldenaar heftig te keer tegen het stuk; sinds Corver voor kort den Haagschen schouwburg verlaten had, werd daar niets dragelijks meer opgevoerd. Maar de schuld lag, volgens hem, grootendeels aan het publiek. Het meesterstuk van Vondel, *Gijsbrecht van Amstel*, werd voor eene schier ledige zaal en onverschillige toehoorders opgevoerd; gaf men daarentegen *Abellino* of *De hand der wraak*, dan kwam men plaatsen te kort. Hij kon zich dan ook best verklaren dat jongelieden, meer op vermaak gesteld dan hij, van 's-Gravenhage den brui gaven en zich liever in Amsterdam metterwoon vestigden. Blijleven kon dit niet toestemmen; hij had nog pas, bij een vriend, veertien dagen te Amsterdam doorgebracht en wat was daar te kijk? Een schouwburg waarin, sinds Punt en Duim overleden waren en Corver er niet meer speelde, ook niet veel raars was; een doolhof met een spel van automaten op de Prinsengracht; een diergaarde, van ouds Blauw Jan genaamd,